

„Български гласъ“ е единъ чисто политически листъ съ силна революционна отсѣнка. Той е носѣлъ високо знамето на революцията въ Болградъ, едновременно съ своитѣ събратя „Нова България“ въ Гюргево и „Възраждане“ — въ Браила. Четѣлъ се е съ увлѣчение отъ революционизираниѣ маси.

Наскоро следъ явяването на „Български Гласъ“, излѣзълъ въ Браила на 5 юний 1876 год. в. „Възраждане“. Той билъ редактиранъ отъ Св. Миларовъ, Т. Пѣевъ и Ив. Драсовъ; ималъ форматъ 2^о, стр. 2, абонаментъ за Ромѣния 30 фр. Отначало излизалъ веднѣжъ въ седмицата, сетне — два пѣти.

„Възраждане“ още отъ самото начало отдава всецѣло услугитѣ си на дейцитѣ въ епическитѣ борби за разрешение на българския въпросъ; смѣта върховния моментъ за освобождението настѣпилъ и че въпрѣки грѣшкитѣ, които били направени по време на възстанието, освободителното движение трѣбвало да се подпомогне материално и морално. Морално можело и трѣбвало да се подпомогне отъ печата. Изхождайки отъ това схващане, „Възраждане“ си поставилъ за целъ да осведомява чуждия свѣтъ за тежкото положение на българитѣ въ Турция, посрѣдствомъ статии на френски (напр.: „Ce qui se passe en Bulgarie“, „Les buveurs de sang se lèvent de nouveau“ и др.), въ които по единъ топълъ и искренъ начинъ се отправя апелъ къмъ съвѣстѣта на Европа...

На вътрешния пазаръ се предлагатъ статии, въ които, следъ като се описватъ по най-покѣртителенъ начинъ издевателствата на башибозуцитѣ надъ мирното население, се гѣделичка болезненото патриотично чувство на българитѣ, за да бждатъ винаги на щрекъ и готови. Каква радостъ и санонадѣеностъ се чете въ всѣки редъ, когато става известно, че Сърбия и Черна-Гора сж обявили война на Турция! Този моментъ се смѣта като най-сгоденъ за българското племе, да подкрепи своитѣ братя и извоюва свободата си.

„Възраждане“ е краенъ, нетърпеливъ, често влиза въ остри полемики съ „День“, който смѣта българския народъ още недостатъчно готовъ за възстание и борба; залѣга да обори тѣзи твърдения и да убеди своитѣ читатели, че е невъзможно да се извоюва свободата, докато българитѣ не си помогнатъ сами съ оръжие въ рѣка. И въ моментъ на силенъ възторгъ предлага намѣса въ сръбско-турската война:

„Една българска армия, която да се бори подъ свое име и знамена и съ юначествата си да обърне вниманието на Европа, и която да се втурне въ лишената днесъ отъ редовни войски България, и да се закрѣпи тамъ поне въ едно кюше, догдѣ се нерѣши въпросътъ“. (бр. 13, г. I, 1876 г.).